

artículos i reportatges

La volta al món del professor Blanco

L'“EVALU” HA ARRIBAT A TENERIFE

Publiquem avui, el segon article d'Enric Blanco, fet durant la seva volta al món amb l'“Evalu”, acompanyat de la seva filla Eulalia i del noi compatriota Morató.

Els nostres lectors trobaran a La Publicitat la continuació d'aquestes primeres impressions.

Març, 25. — Estem encallats a l'altura del Cap Sant Antoni. Fa un dia formós; tots estem ajaguts per la coberta, llegint o somniant. Això de somniar és cosa molt natural a la mar. Ara somniem en aquestes illes tropicals cap a les quals anem. Quan estem tips d'allò potser somniarem amb altres coses.

Ahí tinguérem una sèrie de riuixats del Nord, amb vent fort. Vaig haver de carregar el foc i rissar la major. A Barcelona li vaig fer posar un aparell per a rissar la major, però aquest aparell és molt dolent. La vela no es plega bé al voltant de la botavara, i el pic i la boca queden molt desiguals. Aquests aparells són molt bons per discutir-los a les tertúlies dels clubs o per usar-los en barquetes que mai no s'allunyen de la costa, però per a nosaltres que hem de rissar en mig d'un huracà no serveixen. Ahir vaig poder comprovar que és més fàcil prendre una faixa de rissos a mà que usar aquest aparell que jo porto. Rissant la vela a mà, jo sol poc fer-ho; usant aquest aparell se'n necessita dos. I jo que vaig instal·lar aquest aparell creient que faria la maniobra més fàcil!

El vent del Nord era fort, i l'“Evalu” quasi volava pel Golf de València. A la nit passàrem entre les Columbretes i terra ferma, albirant faros a tots dos costats. Prop de les dues de la matinada un vapor venia directe cap a nosaltres. Vaig fer senyals amb el foc elèctric, però el vapor no volgué apartar-se ni un metre del seu rumb. Vaig haver de posar el timó a la banda, i el vapor travessà la nostra proa a pocs metres de distància. Aquests vapors no semblen voler comprendre que és més fàcil maniobrar un vaixell de vela, i que seria fàcilíssim per a ells canviar de direcció per breus moments.

Avui fa tres dies que vàrem sortir de Barcelona, i els records perduren. Tanmateix ens estem acostumant a la nova vida. En Morató ja no es mareja i fa xocolata molt bona. La petita Eulalia està completament en el seu element, i és la nostra alegria. Anit va escriure una carteta a la Princesa de la Mar, la primera que escriví en aquest viatge. La carta, escrita en anglès, diu així: “Estimada Princesa de la Mar: vinc a veure't una altra vegada. Vull un vestit per a Mary Ann, la meua nina gran, que està nua. Barcelona és bonica. Vina a cercar la meua carta aquesta nit. La teua amigueta, Evalu”.

Però jo crec que la Princesa de la Mar no té a mà un suti de vestits per a nines grans. El cert és que Morató escriví per a Evalu un verset que, traduït, deia:

Princesa de la Mar,
bella princeseta,
voldria que em portessis
una bufanda.

Evalu, que també sap molt bé l'espanyol, quedà encisada amb aquest verset, el va atèg a la seva carta, i, efectivament, aquest matí s'ha trobat amb què durant la nit la Princesa de la Mar havia visitat tot el vaixell i li havia portat un tapaboques blau. Així ha quedat el problema solucionat, encara que Mary Ann, la nina gran d'Evalu, continua nua. Crec que els mecànics que instal·laren el motor a Barcelona usaren el vestit de Mary Ann per netejar-se el greix de les mans. La mecànica no s'acaba amb la poesia...

Parlant del motor, el nostre—que fins ara funciona bé—, pensem usar-lo solament per a entrades i sortides de port, i per a casos urgents de perill. Llevat d'això depenem completament de les veles, puix que portem solament 150 litres de combustible, el qual cosa és molt poc. Així és que el motor només és per a casos especials i rars. L'“Evalu” continua essent estrictament un vaixell de vela, un esplèndid petit vaixell, amb molta més personalitat i més poesia que tots els transatlàntics del món”.

Març, 26. — Bon temps, encara que un xic fred. El vent és del Nord-Est, lleuger, però fresc. Anem en popa, amb la rodona i la major. L'“Evalu” marxa molt bé. Anit doblàrem el Cap de la Nao, i ara anem cap al Cap de Palos. Si el vent fos més fort podríem passar l'estret de Gibraltar aquesta setmana, però amb aquest orlejo no ho farem. I el motor no volem usar-lo, llevat en cas imprescindible. Naveguem hantant alimnyats de la costa. Fa lluna, i si no fos pel fred les nits serien bellíssimes; el fred arribaria a romans d'una nit de lluna. Com pot un sentit-romàntic quan està tremolant? Per això desitjo arribar aviat a les zones tropicals, on l'ambient és més deliciós. El que passa en aquestes formoses nits de lluna és que un enyora la companyia d'una dona ideal. He dit ideal. El problema consisteix en trobar una d'aquestes dones disposada a acompanyar a un en un viatge com aquest. Jo en conec dues o tres que tal vegada serien companyes ideals.

La nostra vida a bord s'ha emmotllat a la rutina diària. En Morató fa la guàrdia de nit des de les nou fins a les dues de la matinada; a aquesta hora jo m'aixeco i faig la guàrdia fins a les set del matí. Durant el dia també dormim un xic. La petita Evalu dorm tota la nit, i es passa el dia a la coberta amb nosaltres, jugant i escrivint cartes a la Princesa de la Mar. Morató parla a Evalu sempre en espanyol, mentre que jo li parlo en anglès; així la nena conserva i practica constantment tots dos idiomes. Tots tres estem molt bé; gaudim perfecta salut i encisats amb la vida, com diuen a Barcelona. En Morató ja no es mareja. De vegades parlem del que farem quan arribem a aquestes illes tropicals del Pacífic, aquestes Paradisos amb llurs Eves... ENRIC BLANCO

PALL-MALL

Reportatges del moment

U. E. Santboiana, campió de Catalunya de rugby, que el dia 14 disputarà a Madrid el Campionat d'Espanya

Grau Garcia, l'atleta català més internacional, realitzà l'altre diumenge una nova gesta. El rècord olímpic de tres mil metres marxa va caure batut, sota els seus peus. Grau

Garcia—l'home a la cacera de records—va confirmar allò que ja no necessita, entre nosaltres, confirmació: que avui—i bastant de temps abans d'avui—és el millor atleta català, el millor atleta peninsular i un dels pocs que la nostra terra pot presentar amb possibilitats honorables davant les grans figures mundials.

L'altre diumenge, a l'Estadi, Grau Garcia va fer el miracle—que és

un miracle, realment—d'interessar molts espectadors—absolutament profans en esport—en la seva gesta. Qui més, qui menys, tothom es donà compte que “allò” que feia aquell home damunt la cendra de la pista era quelcom extraordinari, quelcom que no era a l'abast de qualsevol esportiu. La marxa atlètica, practicada per Grau Garcia, adquireix una majestuositat innegable...

Valentí Castany, l'estimat amic, excel·lent company i formidable humorista—tan formidable humorista com dibuixant—parlarà divendres vinent, a la nit, des de la tribuna del “Casal dels Esports”.

En Castany sempre diu coses interessants; sempre és agradable de sentir-lo parlar. Però el dia que En Castany fa de conferenciant—que no passa gaire sovint—encara és millor.

Divendres parlarà al “Casal dels Esports” de “L'amor, l'esport i la crisi del futbol”. El tema és una troballa; és tot un poema. En Castany això ho diu seriósament—com fa totes les coses, com fa el “Xut” i els ninots de LA RAMBLA—, però té la desgràcia que per seriositat que es posi, sempre fa gràcia. Una gràcia de bona llei, gràcia autèntica, que us fa pessigolles

sota la barba i sota l'aixel·la i us fa riure, vulguen o no vulguen.

En Castany no n'està, però, satisfet. Diu que no hi ha res més trist per a un home que haver de fer

riure. I amb això—si es refereix a ell—no està encertat. No és ell, no, qui fa riure, que ell és un bon pare de família digne de tots els respectes. El que fa riure és allò que veiem en els seus múltiples escenaris, quan estira la cordeta del seu humor, s'alça el teló i ens ensenya uns quadros plàstics de la vida que en mans d'altres “regisseurs” ens farien plorar...

L'equip de hockey del F. C. Barcelona, que ha perdut per “forrat” el campionat d'Espanya d'aquell esport

L'esperit dels dies

Un llibre divertit

Les nits de Barcelona tenen un prestigi tenebrós, una mica malosa, que posa una esgarriada als mares que tenen ja fills adolescents, i que en canvi als adolescents pervertit els fa obrir uns grans ulls extàtics i somnoliers; un prestigi moribund i torbador, que ha saltat les fronteres i que ens porta els turistes encuriosits, en recerca d'emoció clandestina, d'imprevist i de pintoresc. Els drames de districte cinquè recolzen i alhora fomenten aquesta mena de prestigi. Els literats estrangers que ens han visitat—els Paul Morand, els Monterland, els Carcò...—han propagat aquest prestigi, l'han fet encara més dens, més carregat d'espècies, més torbador. Barcelona s'ha fet així una fama de ciutat sensual i viciosa, d'una alegria artificial i d'una tristesa sordida i autèntica. I és que fins avui les nits de Barcelona no han tingut més que comentaristes tristos, evocadors sentimentals, cantors lírics i escriptors, en fi, preocupats, que volien fer del pintoresc una cosa transcendental i seriosa. Aquesta mena d'escriptors tendeixen sempre a escriure l'amor, el pecat, el vici amb majúscula. En les seves mans—però, en la seva ploma—qualsevol noia extraviada esdevé la sacerdotessa d'un vici diabòlic; qualsevol xicotet equivocant, una me-

na de Narcís o d'Antinòs carregat de perversitat i de literatura. Tot això fa més o menys bonic, segons la traça de cadascú, però enrareix l'atmosfera, l'omple de misteri i de tenebrositat.

Ara, però, amb Josep Maria Planes, les nits de Barcelona han trobat un escriptor desembarat i humorista (i). I els escriptors humoristes procedeixen d'una manera inversa dels escriptors seriosos, dels poetes. Aquests creen els mites i les llegendes. Els humoristes, les desfan. Per als primers, tot en la vida és una mena de Divina Comèdia i ens porten sempre a passejar pel cel o per l'infern. Els segons són els encarregats de fer-nos tocar de peus a terra.

Planes, doncs, amb el seu llibre, esvaeix una mica les espeses tenebres que planen damunt la Barcelona nocturna. Penjar-se al seu braç o obrir el seu llibre per recórrer els cabarets i music-halls, avui més populars o més elegants de Barcelona o més saturats de records, és tot el contrari d'endinsar-se en cap regió dantesca. I no és amb això que ens deixi les nits de Barcelona convertida en un fàstic. En realitat no fa més que llevar-los hierarquia i psicologia complicada. Reportar tot el que en aquests recorts de la nit hi ha de banalitat, de

poca-solta, de ridícul, d'aburriment. I, per què no? Tot el que hi ha d'amable, de plaent, de cosmopolita i d'elegància més o menys autèntica o marçada.

Amb tot això Planes ha aconseguit de fer un llibre molt viu, i sobretot molt divertit. Però el seu propòsit potser no ha estat únicament el de divertir els lectors. L'ha guiat, en escriure'l, una inspiració generosa: la del tranquil·litzar les mares de família. Aquelles bones senyores que des del fons de les comarques hagin enviat els seus fills a estudiar a Barcelona i que lleixin el llibre de Planes, respiraran alliberades d'una inquietud mortal. Es diran que la salut dels xicots no corre un perill tan gran com es pensaven. Ni el pressupost familiar tampoc.

Es, altrament, un llibre que influirà sens dubte que més d'un jove venent barceloní, de casa bona, es trobi amb una clau i amb un inesperat permís per a sortir de nits.

Rient, rient, Josep Maria Planes ha aconseguit, doncs, una obra de misericòrdia, fins avui encara no del tot ben catalogada.

Oleguer Junyent ha il·lustrat aquest llibre amb una gran profusió de dibuixos caricaturescos i decoratius, d'una deliciosa i lleugera elegància, que s'aduen força amb la part literària del text.

DOMENECH GUANSE

(i) “Nits de Barcelona”, pròleg de J. M. de Segarra, col·fó de Carles Soldevila, Llibreria Catalònia.

LA REFORMA DELS REGLAMENTS DEL F. C. BARCELONA

Una lletra d'un ex-delegat a la ponència

El nostre particular amic i ex-delegat del F. C. Barcelona Ramon Sabria ens ha trobat amb prec de publicació una carta oberta que per creure-la de gran interès publiquem íntegra a continuació.

CARTA OBERTA A LA PONÈNCIA “REFORMA ESTATUTS DEL F. C. BARCELONA”

Distingits consocios: Soci del F. C. Barcelona, gelsos com sóc dels meus drets, vull ésser també complidor dels meus deures, i deure considero el que els socis acudeixin a la crida llançada per tal que hom pugui aportar alguna suggerència concurrent a la informació per vosaltres oberta. Vegeu, doncs, en aquestes ratlles, la meua amor al Club i la meua bona voluntat en compensació de les inevitables deficiències, que trobareu en la meua exposició.

Prèviament, amb tots els respectes deguts a les persones, per mi digníssimes, que componen la Ponència, sigui'm permès parlar del groc del seu nomenament. Els migrants drets que l'Estatut actual concedeix als associats no dona ocasió de manifestar-se sinó en limitadíssims casos; aprofitem, doncs, l'avinentesa, per a comentar, si més no, el nomenament, encara que en això puguin ésser-hi alienes les persones nomenades.

L'opinió dels socis es manifesta en llur majoria de fals bon eloqüent abans de l'avant-darrera Assemblea de delegats celebrada. Els associats, tots, deuen aspirar a intervenir amb igualtat de drets, de prerrogatives i de llibertats en el control dels afers del Club, sense necessitat de delegar en ningú la seva voluntat individual i col·lectiva. Desitgem la desaparició total del sistema de delegats i de delegacions, que han esdevingut un instrument absurd i nociu per a la prosperitat del Club. En aquest sentit ens manifestarem prèviament a la celebració de les darreres Assemblees de delegats, per tal que aquells que volguessin sentir-se fidels representants dels socis sabessin bé a què atenen-se.

Es evident, doncs, que la voluntat dels associats en llur majoria, pseudo-representats allí pels senyors delegats, era la de la seva desaparició automàtica, i el que deixessin per a ells, la reforma o creació de nous estatuts. Eren els socis, al meu entendre, els que havien de nomenar la Ponència que els representés de manera equitativa, i, finalment, eren ells, socis ells, els que en Assemblea sobirana, en darrer terme, havien de decidir-se per a l'aprovació definitiva dels nous reglaments de l'entitat. En la nota oficiosa facilitada a la premsa—únic mitjà pel qual ens assabentem, de tant en tant, de quelcom del que passa en el si del govern del Club—es diu que la tasca de la Ponència se sotmetrà a una reunió general i oficiosa de socis (desprenent-se'n que en aquesta no podran prendre's acords) i després a una Assemblea de delegats per a l'aprovació definitiva. Bé podria donar-se, doncs, el cas d'ésser refusat en darrer moment algun dels extrems aprovats prèviament pels associats, en la preclada reunió oficiosa.

Es, doncs, pels motius exposats que jo trobo material censurable en l'acord de la darrera Assemblea de delegats. Més democràtic hauria estat que en aquella avinentesa s'haguessin limitat a acordar la supressió dels articles que fan referència als delegats i més tard, els socis directament, sense mitjancers, situats tots en un mateix pla de facultats i d'atribucions, procedissin a aprovar en definitiva ço que consideressin com a bo.

Reitero, doncs, el meu parer, que la Ponència nomenada és composta de persones honorabilíssimes; però no genuïnament representatives de la voluntat dels associats.

Tot això exposat és possible que estigui un xic fora de lloc (prèviament me n'he excusat); però també, en conclusió, afavoreix la meua tesi principal que els nous Estatuts han d'inspirar-se en un sentit amplament democràtic, no hipotecant el criteri i la lliure actitud de cadascun dels socis, i que, en cap ocasió, hauria de donar-se preferència a individus de sectors, estaments o èpoques determinades. Un associat novell pot sentir l'amor a l'entitat i anhelar-ne la seva prosperitat en un grau no inferior al que pugui sentir aquell altre, soci també, que la seva sort i circumstàncies li han permès de figurar en l'altíssim del Club des de molt temps abans.

Vegeu ara, senyors, algunes de les suggerències que jo he permès d'aportar a la vostra labor, i que prego vulgueu prendre en consideració, tot i preveient l'oblit d'aspectes i qüestions també interessants, que és d'esperar, altres consocios hauran tingut presents.

DELS SOCIS

Iguat de drets: Tots els associats,

RAMON SABRIA I ROGA

passat un temps de purgació—que bé podria ésser d'una anyada o més si voleu—hauran de trobar-se en igual pla dins de l'entitat. No permetre per cap concepte la delegació de la voluntat individual i col·lectiva. Res de delegats ni de delegacions.

Unificació de quota: Per a tothom la de 60 pessetes anuals. Així tindria el Club possibilitats econòmiques que permetrien d'atendre necessitats beneficències pels mateixos socis i que fins ara no han estat prou ben ateses. La quantitat de cinc pessetes mensuals no és exagerada i poden molt bé satisfer-la aquells que no volen que sigui discutible el seu amor al Club, ho ho i deixant de tenir en compte els avantatges que l'ésser soci del Futbol Club Barcelona reporta.

EL GOVERN DEL CLUB

Autonomia dins de l'entitat: El Consell Directiu hauria de confiar-se a persones elegides directament pel sufragi del soci. Bo seria establir un règim autònom, creant per a cada esport conreat al Club una Secció, el president de la qual seria també element de la directiva. El futbol tindria, però, en tots els casos, una marcada preferència, tant en la representació quantitativa en el govern de l'entitat com en els altres aspectes. Podrien crear-se les seccions o subseccions de rugby, hockey, atletisme, gimnàs, tennis, bàsquet, natació, golf, esports de muntanya, etc., etc., cada una regida per un reglament interior que permetés el descabellament de les seves activitats amb plena independència, subjectant-se, però, per damunt de tot, a la disciplina i autoritat del club.

Dintre dels components de les Directives de les esmentades seccions o subseccions es destacarien elements que per la seva vàlua sabrien els socis escollir per a enlaurar-los als llocs de govern del Club, no passaria el que en manes ocasions ha ocorregut d'elegir a senyors molt coneguts i, si voleu, de posició social brillant; però de nul·les aptituds per a regir una entitat esportiva.

ASSEMBLEES

A les assemblees hi haurien d'assistir solament els socis. No temem el nombre d'aquests. Quan el Barcelona celebri una Assemblea amb l'assistència de la quasi totalitat dels associats, en lloc de doler-nos-ne, hem de cantar tots a la una HOSANNA! Els assistents demostrarien amb llur presència l'amor veritable al Club, evidenciant per l'interès que pels seus afers sentien. Malauradament, però, això seria una excepció en la regla general. L'experiència ens diu que arreu existeixen un nombre considerable d'inscrits a societats que tenen per costum no acudir a fer ús del dret de fiscalització, que a excepció feta fins ara del F. C. Barcelona, per cap lloc no ha estat regatejat als associats.

Procureu, però, establir com a cosa importantíssima un reglament per a les Assemblees, en el qual es detallin els drets i deures dels assistents. Una reglamentació perfecta d'aquests, evitarà sempre la complicació i la tumultuositat en debatre's una qüestió que apassioni. El reglament d'una Assemblea en mans d'un president és un estre poderosíssim, que no permet desviar les discussions, fins aquelles més difícils. Jo prego de guntar als que reuneuen com a espantall les assemblees de socis celebrades i demano que em diguin el màxim de socis que hi concorrien, amb quins reglaments d'ordre es regien, i després d'això que em responguin si les assemblees de delegats no adoleixen dels mateixos defectes que aquelles, però amb més refinament encara.

El delegat no sols ha de suplir-se sinó que caldria soterrar-los (els càrrecs, no les persones) i procurar que, ja mai, no reguin la llum. Fora tota mena de delegats i de delegacions! Supressió total de milenars que classifiquen els socis com a xais o com a presdriats, i serveixen, a la vegada, per arborar dins del Club tantes banderes com milenars existeixen. Tots hauríem d'aplegar-nos en el Club, sota una sola senyera: la blaugrana, que sempre, per ella sola, ha representat, a la vegada que l'esport català (en la llarga abstenció d'exterioritzar els sentiments patrials, que sortosament acabem de fer), també a aquella altra que tots els catalans conscients estimàrem per damunt de totes: la Senyera de la Pàtria.

He exposat sintèticament alguns dels punts que estimo interessants per a aplegar-los als que altres estimats consocios us hauran adreçat. A tots, jo ho crec, que ens guia l'amor al Club. Que l'encerti, doncs, us acompanyi, i que la vostra tasca resulti ben fructífera per a l'esdevenidor del Futbol Club Barcelona.

Per l'esport i per la Pàtria, senyors de la Ponència, salut!

RAMON SABRIA I ROGA

JUPITER-MARTINENC AL CAMP DE L'ESPANYOL —Als “toros” hi havia miures, però com això no hi ha res tan emocionant. Ni un primer de maig a la plaça de la República!

Restaurant Catalunya

recomana a la seva distingida clientela i al públic en general, la incomparable

SOPA DELS PESCADORS Plat creatiu de la casa

CADASCU CELEBRA L'1 DE MAIG A LA SEVA MANERA
—I per què ho fa això?
—Jo protesto en nom dels pistolers sense feina.
(Per Castanyà.)

informació del cinema

Expansions comercials dels estels

Els punts de vista dels artistes cinematogràfics americans i els espanyols, es ben diferent. Aci, un artista creu que no pot fer absolutament res més que ésser artista. adulat, admirat i estimat, tant si és home com si és dona. Frequentar els llocs alegres i tenir sempre algun amic o amiga que digui "amèn" a totes les seves exigències.

Els actors cinematogràfics americans pensen de diferent manera. El treball artístic no els impedeix dedicar-se a altres negocis que si mantés vegades no són molt lucratius, a la fi són un esdevenidor per al dia que deixin d'ésser ídols.

Tots sabem, però, que els artistes no moren massa vells. La seva vida intensament explotada per ells i els seus productors, té l'amença d'un desenllaç tràgic, constantment a l'aguait.

Naturalment que Chaplin no és un comerciant: és massa idealista per això, però en canvi des de l'èxotica Pola Negri fins al trempat William Haines, tots han provat ja en la Borsa. Ja en el comerç, la manera d'augmentar llurs guanys.

Una de les poques artistes de les quals el món no podria pensar el seu instint comercial, és Mary Pickford.

Aquesta dona menuda, de posat infantil, milionària i esposa d'un altre milionari artista, estimada i admirada de tot el món, té un dels instints

llywoodenses, per a organitzar un negoci tan important com és el de perfumeria, i, demés, hagi inventat una sèrie de cremes i pastes per embellir les altres dones, i que indubtablement ella no usa, però que ha elogiat en aquestes propagandes fotogràfiques que arreu veiem emprar.

Mary Pickford ha arribat a comerciar amb dolçor infinita, amb gràcia infantil i amb una maliciosa femenina que ens acredita a totes les del sexe amb el nom amocrosíssim que els milers d'adoradors americans la batejaren.

Ella és coneguda arreu per "America's Sweetheart", "El cor dolç d'Amèrica", i el seu darrer perfum inventat que ha estat llançat al mercat de perfumeria amb gran èxit i amb una propaganda que assegura que és el perfum dilecte de Mary Pickford, porta el nom de "America's Sweetheart".

—Jo—diu Mary Pickford—he treballat tota la meua vida, he fruit en el treball, i com que el cinema m'ha ensenyat a graduar al món, he fet tot el que m'ha estat possible per tal que fora del cinema pogués continuar conquerint-lo i conservant el seu afecte. Quan seré velleja i no podré fer pel·lícules, "America's Sweetheart" perfumarà encara infinitat de dones formoses, i seré com una mena de tresor d'encois que jo els hauré llegat.

Val a dir que Mary Pickford

LA ESCUADRILLA DEL AMANECEER

L'aviació, l'arma moderna més destructora, ens reserva en aquest film emocions que arriben amb dolor al cor més curtit

AVUI, AL
Kursaal i Capitol

ha estat contractat avantatjosament per a filmar una sèrie de pel·lícules de les quals ell serà protagonista i en les quals es filmaran les seves famoses aventures detectivesques i es relataran els fets d'alguns famosos criminals americans.

...que Ardene Judge va treballar tan bé en "Bachelor Apartment" que ja treballa en una altra producció amb un paper més important. La pel·lícula en la qual apareixerà a les pantalles per segona vegada Miss Arlene Judge es titula "The Second Little Show".

...que Marian Marsh té els peus més meravellosos del món i que després de treballar a "Swengali", amb Barrymore, s'ha decidit en vista dels seus meravellosos de Marian, a portar l'obra famosa de Du Maurier "Trioly", a la pantalla, perquè la interpreti l'artista els peus de la qual són tan perfectes com el seu rostre i el seu art.

...que el marit d'una famosa estrella ha escrit una obra que s'adaptarà a la pantalla i que és una sàtira contra els costums de Hollywood. El títol de l'obra és "Kept Man", el pseudònim és Gilmore Millen.

Amb aquesta ja són legió les obres d'aquesta mena. "The Hollywood Wife" encara s'ignora el nom de l'autor —una cosa ben estranya per cert— perquè demostra conèixer a fons la vida i miracles dels estels i s'ha de conviure amb ells per saber certes petiteses. Jan i Cora Gordon són els autors d'una altra sàtira de la colònia cinematogràfica. "Hollywood Be Thy Name" és una altra obra misteriosa l'autor de la qual s'ignora i que la Columbia ha acceptat per ésser també una de les més interessants escrites respecte a la vida íntima de Hollywood.

A LA Casa Pallarols (Passeig de Gràcia, 44)

està exposat el magnífic secreteer que la gentilíssima Jeannette MacDonald ofereix al públic de Barcelona en combinació amb la Rifa del dia 21 de maig

En adquirir localitats per a

MONTE CARLO

exigiu un número per al sorteig a la taquilla del COLISEUM o als Centres de Localitats

mer marit i deixarà a Bonnie Hale.

...que és curiós per als nostres lectors esportius saber que una ve-

SALO CATALUNYA, AVUI EL CRUCERO POTEMKIN INTEGRA

comercials més aguts de la nostra època. Mary Pickford viu al món dels artistes i sap que una de les causes en què aquests despenen més dòlars és en els perfums i cosmètics.

Són molt pocs els que per Hollywood saben que una de les més importants manufactures de perfumeria d'Amèrica és propietat de Mary, i que la idea d'aquest negoci va proporcionar-la-hi involuntàriament Gliba Swanson quan fou elevada a "estel" per la Paramount.

Mary Pickford sap que els seus compatriotes restarien admirats que una criatura tan gentil i dolçíssima com és "La noia de Amèrica" —com ells l'anomenen—, la vida de la qual és un model de perfecció i rectitud, i que es parla d'ella com a esposa perfecta i mestressa de casa incomparable, hagi tingut prou temps, a part del seu treball artístic i moralitzador dintre la societat ho-

sap unir d'una manera deliciosa el romanticisme i les coses pràctiques, no és estrany que hagi fet de la seva llar un lloc on el món ideal i el món pràctic estiguin tan perfectament junts que ella i el seu espòs semblin l'Eva i l'Adam d'aquells jardins de la seva casa de Hollywood, on ésser-hi admès és l'honor més gran que pot enorgullir a qualsevol mortal que tingui aspiracions artístiques i socials.

ARICIA BRUN

...de què un productor americà ha estat unes tres setmanes a Rússia per tal d'estudiar els procediments directius de Pudovkine i que ha arribat acompanyat d'un nou amic rus —adquisició que feu en els estudis russos— i alabant d'una manera insospitada la darrera producció de Pudovkine "Earth".

Conta que quan ell va elogiar les bel·leses d'aquesta pel·lícula a Pudovkine aquest va dir: "Nosaltres hem pensat destruir aquesta pel·lícula."

L'americà va contestar: "Home, per l'amor de Déu, si és una cosa tan formosa." "Aquesta és la desgràcia"—va respondre el famós director—"Vós mateix recordeu la bellesa, però no la causa."

...de què Monroe Owsley és considerat a Hollywood com el darrer elegible solter arribat a

Hollywood que més atrau a les "girls" cinematogràfiques.

Ell, però, divideix les seves atencions entre les estels i cada primera nit de setmana surt amb Genevieve Tobin, la segona nit amb Joan Marsh, la tercera amb Betty Pierce i, naturalment, els reporters no el poden caçar amb totes...

...que Nancy Carroll ha rebut un contracte de Mr. Giegfield per aparèixer a l'edició d'estiu de la seva revista. Segons referències Maurice Chevalier ha rebut també propo-

sicions per actuar amb Nancy a la revista d'estiu.

...que la causa de la malaltia sobtada de Kay Francis va ésser deguda a què es va assabentar que en la pròxima pel·lícula que havia de treballar li havien assignat el paper de minyona. La noia es va posar malalta i va fer-se signar un certificat mèdic que li impedia treballar en aquest film.

...que un dels detectius més famosos d'Amèrica, Williams J. Burns,

...que Francis Marion, l'escriptora d'escenaris i Georges Hill, director de pel·lícules i ambdós autors responsables de "The Big House", s'han separat. Aquest matrimoni que s'efectuà ja fa anys tenia fama d'ésser un dels matrimonis més perfectes moralment i intel·lectualment de la colònia. Ells s'han cansat de tanta perfecció i ho han resolt de la millor manera.

...que el dia dels funerals d'Alma Rubens hom va veure com a Richard Cortez li saltaven les llàgrimes i com la mare política d'ell l'abraçava.

La gent va quedar-se parada. Tots deien que Alma i Richard s'havien divorciat però, ara resulta que era mentida i que Richard Cortez és viu perquè ell va refusar divorciar-se, i tan sols vivia separat d'Alma degut a la seva dèria per les drogues.

...que Katalyn Williams assegura que no serà molt temps la muller de Charles Eytan i en canvi, Eitelyn Laye diu que potser tornarà a casar-se altra vegada amb el seu pri-

gada—d'això, però, ja fa algun temps —que Victor MacLaglen, l'actor cinematogràfic d'avui va acceptar un combat per a boxar en una exhibició de boxa amb Jack Johnson quan aquest estava en el pic de la seva glòria. Victor deia que no es deixaria apallissar pel negre però, el cas és que el combat no va efectuar-se i ara ell diu que així va tenir-li por.

...que Ruth Roland, una de les dones que va posseir un dia el ceptre de l'admiració hollywoodense, treballa en una companyia de vodevil de Nova York i que Leatrice Joy, una altra actriu favorita del cinema i ex-muller de John Gilbert, també està dedicada a la vida teatral encara que darrerament ha rebut una interessant oferta d'una editora per tornar als films.

...que Jean Harlow la rossa de cabell platí, no pot ésser fotografiada amb llums de tonalitat corrent per la qual cosa els cameramen han descobert que queda magnífica fotografiant-la amb llums ataronjades.

PROXIMAMENTE

CAMIN INFIERNO

por JUAN FORNIA y MARIA ALBA

PREMIACIÓN

Un encís infinit...
Una audàcia de bon to...
Una música divertidíssima...
TOT AIXO CONSTITUEIX

MONTE-CARLO

Sumptuosa producció de ERNST LUBITSCH, en la qual s'uneixen l'encís de JEANNETTE MACDONALD i la prestigiosa elegància de JACK BUCHAMAN.

VEGEU-LA AL

COLISEUM

ES UN FILM PARAMOUNT

FANTASIO

2

MUNDOS

Humà i commovedor (en francès)

Es la màxima obra de E. A. Dupont i un dels comptats films que parlen a l'ànima de l'espectador

Interprets: Maduxian, Mary Glory i Henry Garat

Zu el mateix programa:

NATACION

bellíssima cinta deportiva sonora, i

A TRAVES DEL AFGANISTAN

interessantíssim reportatge sonor

PROGRAMA GAUMONT

crítica breu de pel·lícula

First National presenta "La escudilla del Amanecer".

Protagonistes: Richard Barthelmess, Douglas Fairbanks (fill), Neil Hamilton, Clyde Cook i d'altres.

Interpretació: Magnífica.

Argument: Bassat en la novel·la de John Monk Saunders, "The Dawn Patrol", intensament dramàtic.

Direcció: Kenneth Hawks.

Modalitat: Parlat (anglès).

Comentari: Una gran pel·lícula de guerra aèria. Si haguéssim de catalogar-la entre les infinites que hem vist d'aquest tema, encara seria de les darreres, ocuparia des del punt de vista tècnic i interpretatiu un dels primers llocs.

Intensament dramàtica, amb un diàleg colpidor i un treball interpretatiu magnífic que no ens deixarà oblidar Richard Barthelmess ni Neil Hamilton, aquesta "First" també ens mostra les grans qualitats dramàtiques del "junior" Fairbanks i ens fa sentir més la prematura mort del director de la mateixa obra.

Bella fotografia, intensíssim argument i escenes magnífiques d'avions en lluita plenes de realisme i tragèdia.

Paramount Films presenta "Montecarlo".

Protagonistes: Jack Buchanan, Jeanette MacDonald, Zasu Pitts i d'altres.

Interpretació: Excel·lent.

Direcció: Ernst Lubitsch.

Argument: Interessant, distret i ple d'escenes gracioses, delicioses de frivolitat.

Modalitat: Parlat i cantant. És una opereta cinematogràfica reeixida.

Comentari: Jeanette MacDonald, deliciosa sempre, té un paper molt adequat al seu temperament i veu en aquesta pel·lícula. Li dona una resposta digna i aristocràtica Jack Buchanan, l'actuació del qual, nova potser per al públic, no ho és, però, per a nosaltres, que ja l'admiràvem en anteriors actuacions en pel·lícules angleses.

L'obra està plena d'un lirisme que fins en les escenes parlants es presenta la musicalització. Cançons molt boniques, i oportunament intercalades.

Aquesta opereta, d'un caire vodevil·lesc discretíssim, encisadora i plena de rialles, porta el segell inconfundible del seu director en cada gest dels ar-

tistes, en els detalls dels decorats, en les petites ironies burletes de les actituds. Es Lubitsch des que comença fins que acaba i ja sabem com l'art irònic de Jeannette i el talent irònic d'aquest director es completen.

Aquesta Paramount ha agradat molt al públic i creiem que la terim per temps en el programa del gran Coliseum.

Metro Goldwyn Mayer presenta "Wu Li Chang".

Protagonistes: Ernest Vilches, Josep Crespo, Angelita Benítez, Soriano Viosca.

Interpretació: Bona.

Direcció: Nick Grinde.

Modalitat: Parlat.

Comentari: Vilches ens dona com de costum un treball depuradíssim. Potser, però, és excessivament mesurat en la seva pose. El treball d'aquest actor en el paper de Mr. Wu és excel·lent, encara que no ens agrada com es mor.

José Crespo, oxigenat, està adequat en el seu paper. Josep Soriano, una miqueta afectat; Angelita Benítez, també; però tots sabem que el temperament xinès sembla sempre de moviments afectats. Aquesta pel·lícula parlant en espanyol té el defecte d'ésser excessivament teatral. Cinematogràficament no és una perfecció i era infinitament més comprensible pel públic i més humana la versió muda d'aquesta pel·lícula, interpretada per Lon Chaney.

L'obra argumental ha guanyat en moviment escènic que en les taules no pot tenir cap obra teatral, però no creiem pas que aquest sigui l'esdevenidor del cinema parlant presentar amb més belles perspectives escèniques les obres teatrals i anular les belleses cinematogràfiques. Presentació, decoració, ma-

quillatge i direcció acurats; la darrera, però, té els defectes apuntats originaris en què l'assumpte filmat és una obra teatral d'adaptació cinematogràfica deficient.

ARICI BRUN

MOTORISME

En Bianchi, del "Studebaker", deia dissabte passat, que "Juanito" Romagosa, farà un bon paper en les carreres de "Terramar" perquè anava amb el seu cronòmetre.

— Sembla que no trigarà gaire a tenir lloc el traspass d'un conegut antic venedor que "retornarà" cap a una casa no menys coneguda del carrer d'Aragó.

— Ens diuen que l'amic Torrelles, del "Citroën", no vol rebre més visites de gent "no compradora" fins que els francs estiguin més avall.

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— L'Aguilar (don Mariano) ha fet grans reformes a la botiga. Ara hi haurà uns compartiments que separaran el seu despatx dels venedors i comptabilitat.

— Sembla que el motiu ha estat que en entrar allí hom no sabia mai quin dels que els rebia era l'amor i quin el dependent.

— Contestant a una carta que hem rebut de "uns quants amics" referent a què indaguem el resultat d'unes gestions que un conegut automobilista portava amb una casa estrangera, els hem de contestar que aquest recadete... ja se'l faran ells.

de palesar la simpatia que per tot el que és esport i ciutadania sent el nostre admirat amic l'aviador Josep Canudes, va volar amb un dels aparells de la seva escola per sobre les tribunes mentre enraonava el president de la República Espanyola, brandant les banderes catalana i republicana amb el qual venia a significar l'adhesió de l'aviació civil de Catalunya al Govern legítimament constituït.

Per una omisió involuntària vàrem deixar de parlar-ne dilluns passat i gustosament hem avui remarcant la tasca altament patriòtica i esportiva del valent mestre de l'aviació catalana.

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

Agent exclusiu: Ag. "Lla". E. i M. S. "Morca". T. 77578. Gran taller elèctric.

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

LA PROVA DE REGULARITAT DE PENYA TERRAMAR

Un magnífic èxit d'inscripció i d'organització

Ahí inaugurà la "Penya Terramar" la seva campanya d'organitzacions motoristes, amb un èxit tan eloqüent que de segur donarà lloc a algunes modificacions — pel que fa referència a manifestacions del motor — en altres entitats que fins ara no s'havien preocupat d'obrir llurs inscripcions a tots els aficionats.

La prova començà amb la sortida — a les sis en punt — dels motoristes neòfits, seguint després els d'aquesta categoria que conduïen automòbil i darrerament els experts amb moto i experts automobilistes.

La sortida era donada davant del Jopcal que al carrer del Consell de Cent ocupa l'entitat organitzadora, pels elements de la Junta directiva: el doctor Sixto Pérez, president; Vall, tesorera; Folguera i Feliu Bosch Martín, aquests dos darrers, a mateix temps eren participants de la carrera.

De 86 inscrits, van prendre la sortida 82. Els primers quilòmetres, tot-hom rutllà magníficament. Es passà el primer control secret, entre Mataró i Llavanes, amb força regularitat, gairebé tots. Després de Lloret comencen les empentes. En una recolzada de la muntanya que hi ha sobre aquesta població, trobem els primers raserats. Són En Cleon, que abandonà, per desafortunats a la roda del side-car, i F. Bosch, per reventada. Cap a Tossa, la Costa Brava es mostra en tota la seva bellesa. Un xic abans d'arribar a Sant Feliu, passem un altre control secret. L'arribada a Sant Feliu dels motoristes, va fer que nombrosos públics acudís al control. Trenta minuts de neutralització, i altre cop la marxa cap a Girona, Banyoles, Mieres i Olot, final de l'etapa del matí.

Entre Girona i Banyoles, un xic de pedra i aigua va deixar en un estat poc agradable els valents esportistes que anaven amb vehicle "sens conduït". A la tarda, en sortir d'Olot, tornà a ploure. A l'hotel on vam "refer-nos", ens fou possible parlar

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

— El cronògraf que Bianchi va deixar a "Juanito", no marxava però bé. Però, com que Romagosa és home de recursos aviat va posar-lo "a temps". Sabem que per tota cosa solament va utilitzar... una clau anglesa!

Focs segons després de deixar Olot, trobem la moto núm. 55, conduïda per Arola, el qual es retira per avaria a la màquina.

A la famosa muntanya de les Guilerries, els controls secrets establerts en començar la costa i poc després de passar el puig de la Salut, deuen constatar alguns retardaments, puix que és sens dubte el tros de circuit més difícil i dur de tota la prova. Altrament, però, gairebé cap no es va retardar el suficient perquè els seus seguidors el passessin davant.

Després de passada la plana de Vic, tornen alguns viratges més, per a entrar de nou al pla per l'Ametlla — on hi havia el darrer control secret — i poc després es va arribar a la fita 7 de la carretera de Can Gomis, la qual marcava la fi de la carrera.

Ens van dir que Bergadà en arribar a la meta, li va patinar la màquina, i va caure a terra, sense que tingués conseqüències.

No tenim encara, a l'hora en què escrivim aquestes línies, les dades oficials de la classificació, ni sabem si avui podrem publicar-les, però avencem que degut al circuit un xic difícil, la mitjana horària que s'havia d'establir i el temps un xic variable, creiem que seran pocs els qui s'hauran adjudicat el màxim de puntuació; però malgrat això, l'èxit de la prova fou evident.

L'organ

